

Szántó Tamás És Olivér

Bal oldalon van az öcsém, Szántó Tamás, mellette vagyok én, a feleségem és az anyósom. Ez vagy anyám, vagy apám halála után volt, az 1990-es években készülhetett, itt nálunk, a lakásban.

Lehet, hogy valamelyik sógorom fényképezte. Ez úgy volt, hogy apám meghalt januárban, és anyám májusban. Lehet, hogy le sem vágtam a szakállamat közben. Úgyhogy ez valószínű, hogy az anyám halála volt, apám halála után.

Amikor anyu, apu és a feleségem meghalt, akkor hat hétig nem borotválkoztam, ezt betartottam. Háromszor növeltem szakállat hat hétig, igen. De nem vallásos alapon, hanem inkább hagyományból. Az öcsém például nem.

Az öcsém 1938-ban született. Nagyon rossz gyerek volt, és az összes csínytevése miatt rajtam csattant az ostor, mert mindig én kaptam a verést a szülőktől. Elég nagy korkülönbség van kettőnk között, ahhoz hogy közel állónak mondtuk volna magunkat fiatalkorunkban. Hát én már nagyfiú voltam, amikor ő még nem... úgy értem, hogy hat év a korkülönbség. Úgy tudom, hogy itt kezdte a zsidó iskolában, utána elment aztán a Dózsa György utcába, azt hiszem, egyes vagy kettes iskola az, ahol végezte az elemiét. És akkor mellette volt a MIU iskola, most állami iskola talán, ott végezte el a fémiparit, és akkor mint fémipari technikus dolgozott az utóbbi években a Mobexben. Ez a bútorgyár volt. Ott dolgozott, onnan ment nyugdíjba. De ő a karrierjét nagyjából azzal csinálta, hogy futballozott. Elég jó focista volt, és focizott, és akkor valahol inkadrálták [A gyár alakított egy futballcsapatot (így tett minden gyár), és egymás között bajnokságokat szerveztek. Ezek a csapatok állami támogatást élveztek. -- A szerk.]. Amikor már kezdett úgy lassan kiöregedni a jobb csapatokból, akkor a Mobex csapatában, a Lemnarul csapatban futballozott, és aztán ott volt adminisztrátor főnök, főgépező, aztán egy csomó titulusa volt.

A testvérem felesége szintén református, szakmailag varrónő. Teréznek hívják. És két lányuk van, a nagyobbik Melinda, annak van két fia, Szolnok mellett laknak. A kicsi Teréz szintén, mint az anyja, neki van egy fia és egy lánya, most már ők is ott vannak együtt Magyarországon a nagyobbik testvérével. A nagyobbiknak magyarországi a férje, a kisebbik innen ment ki férjestől, gyerekestől.

Hát úgy néz ki, hogy a nagyobbik már rég magyar állampolgár a gyerekekkel együtt, mert úgy ment, hogy magyar férjhez. A kisebbiknek most már van egy külön házuk ugyanabban a faluban. Mind a ketten ott dolgoznak egy bicikligyárban, megvan a letelepedés, most van folyamatban az állampolgárság. Ők már nem tartják a zsidóságot, meg vannak keresztelve, a gyerekeik is. A testvéremnek is csak polgári esküvője volt.

A testvérem jelenleg nyugdíjas. Előttem ment el betegnyugdíjba, valamikor az 1990-es évek elején, mert két vagy három infarktusa volt és magas vérnyomása, és tudta, hogy elég beteges. A felesége is elég beteges. Gyakran jár a lányukat meglátogatni Magyarországra, és olyankor ül egy hónapot, két hetet, három hetet, attól függ.

Születésnap, gyermekek születésnapja, keresztelő -- mert a gyerekek meg vannak keresztelve --, olyankor jöttünk össze. Nemigen jártunk mi össze, nekik megvolt a külön baráti körük, nekem megvolt a külön baráti köröm. Ő nekifogott futballozni, hokizni, én meg inkább az úribb sportokat űztem: úsztam, pólóztam, teniszeztem, síztem. Ő például abszolút nem sízik.